

De uitglijder van de prinses

Allesbehalve helder was ik een straat in gezwalkt waarvan ik de naam niet wist en ik had zelfs geen idee in welke wijk ik was beland, maar het viel me meteen op dat zij er in een veel ergere staat verkeerde dan ik.

Door mijn nevel heen drong het besef tot mij door: dat is onze prinses die binnenkort koningin gaat worden! Alle Jezus, wat zag ze er belabberd uit! Hoe kwam ze hier in godsnaam terecht?

Ze lag voor de treden van een klein bordes dat naar een dansclub leidde; allesbehalve chique, eerder louche en verlopen. Hoe was het mogelijk dat ze daar aan haar lot was overgelaten? Als een prinses uitging, dan waren er toch minstens twee lijfwachten die niet van haar zijde weken?

Gezien haar ligging was ze van het stenen trapje gevallen en toen *out* gegaan. Voorheen had ze zich als 'feestbeestje' getypeerd, maar dat stamde uit de periode dat ze ons volk nog voor zich moest winnen. Naarmate het koningschap van haar prinsgemaal dichterbij kwam, was ze ingetogener geworden. In de vraaggesprekken die ze gaf in die periode van toenemende ernst had ze nooit meer gerept over haar swingende verleden. En de interviewers hadden het niet meer ter sprake durven brengen.

Was ze, in een vlaag van weemoed, vlak voordat het doodsaaie en ernstige leven als koningin voor haar zou beginnen, nog één keer uit de band gesprongen? Hadden de spoken uit haar verleden haar ingehaald?

Daar zag het naar uit: ze was doorschijnend bleek, stelde ik vast toen ik schoorvoetend haar roerloze lichaam naderde. Even dacht ik dat ze dood was. En een seconde lang was het of mijn eigen hart stil stond.

Ik boog me over haar heen. Haar gezicht was lijkbleek. Ik kon niet vaststellen of ze ademde. Dichterbij durfde ik op dat ogenblik niet te komen. Stel je voor dat iemand mij nu zou betrappen, terwijl ik mijn wang vlakbij haar lippen zou houden, om een ademtucht te registreren, nou, dan kon je je borst maar natmaken: aanranding van een prinses - of in ieder geval, een poging daartoe - in bewusteloze toestand, in weerloze positie. Als een gooier van een waxinelichthouder naar de Gouden Koets al bijna twee jaar gevangenisstraf kreeg, dan kon ik mijn strafmaat zelf wel zo'n beetje vaststellen.

Haar piekerige, stroblonde haar, dat veel dode punten had, lag vastgekoekt in een plas halfopgedroogd braaksel. Ze had een glanzende, goudkleurige zijden jurk aan die haar schouders bloot lieten. Eén *strap* was afgezakt. Over haar linkerbovenarm

liepen lange, bloederige schrammen, alsof ze daar door een kat was gekrabd. Ik zag nu ook dat haar linkerkaak blauwig was en opgezwollen. Ze droeg bij haar jurk passende pumps. Een was van haar voet gegleden - of daarvan afgetrokken. De hak was afgebroken, hoogstwaarschijnlijk door de val van het bordes.

Hoewel dit natuurlijk een *scoop* van jewelste was, voelde ik mij onbehaaglijk. Dit klopte niet. Ik was bepaald niet koningsgezind, maar op de een of andere manier zette dit de wereldorde op zijn kop. Alsof de anarchie was uitgebroken. Ik keek om heen: was er nog iemand in de buurt om dit mee te delen? Normaal zou je zeggen: man, hou dit mooi voor jezelf, laat dit jouw kick zijn.

Automatisch had ik mijn smartphone tevoorschijn gehaald, maar ik deed niet meteen wat voor de hand zou liggen: de uitgetelde prinses fotograferen en haar daarna de wereld insturen via mijn mobiele telefoon. Er zou een storm opsteken in ons kleine landje, waar altijd zo krampachtig werd gedaan als het Koningshuis in het geding was. Ik zou de Rijksvoorlichtingsdienst achter me aan krijgen, misschien zelfs aangeklaagd worden voor majesteitsschennis.

Ik keek op mijn horloge: iets na half vijf. Het was doodstil om mij heen, afgezien van vroege vogels die her en der kwetterden. Ik keek neer op het strakke zijden jurkje waaronder haar forse, fraai gevormde bilpartij zich duidelijk aftekende. En het was net of dat een opstapje was naar een ander niveau. Of ik moest nu weglopen, naar huis gaan, in mijn bed kruipen en net doen of er niks gebeurd was... maar nee, dat ging sowieso al niet meer, want dan was in overtreding, immers schuldig aan grove nalatigheid. Dan kon ik net zo goed...

Ik knielde geruisloos naast de bewusteloze prinses. Bij elke volgende stap keek ik angstvallig om me heen. Heel voorzichtig schoof ik haar jurkje omhoog, tot haar eveneens goudkleurige string zichtbaar werd. Onwillekeurig moest ik inwendig glimlachen: zou ze die op elkaar afgestemde kledingsstukken werkelijk voor haar echtgenoot hebben aangetrokken?

Mijn hart bonkte heftig. Ik had het gevoel dat ik nu al zo ver was gegaan dat ik niet meer terug kon. Weer liet ik een paar seconden voorbijgaan. Ik verwachtte elk moment een kreet uit een nabijgelegen raam: 'Hé viezerik, wat doe je daar? Wegwezen!'

Maar het bleef stil. Nog behoedzamer schoof ik de koninklijke string omlaag. En toen had ik zicht op waar geen landgenoot ooit een doorkijkje op zou krijgen. Ik bracht mijn smartphone tot vlakbij het geheim dat ze van exotische oorden naar ons koude landje had gevoerd en waarmee ze warmte in ons klimaat had gebracht. Ik drukte af.

De klik van mijn camera was als de kus van de prins bij Doornroosje: ze ontwaakte onmiddellijk uit haar verdoving. Ik schrok me kapot. Met omfloerste blik keek ze op naar mij. 'Alstublieft, meneer', zei ze smekend, met die charmante, uitheemse tongval waarmee ze al zoveel mensen voor zich had ingenomen.

Ze zag eruit als een opgejaagde, uitgeputte hinde die zich nog eenmaal oprichtte naar de jager en zich dan gewonnen geeft.

Even dacht ik: ze wordt woest, gaat blazen als een kwade kat, ze gaat dreigen me kapot te maken, wat haar hoogstwaarschijnlijk lukt, want ze kan beschikken over de beste advocaten van het land. Ze gaat... maar haar hoofd viel slagzij en ze sliep verder.

Als ze later deze dag opnieuw wakker zou worden, zou ze mijn gezicht niet meer herkennen. Maar de wereld het hare des te beter.